ATM'de Unutulan Kartla Para Çekmek

MAHKEME	KARAR TARİHİ	SONUÇ
Yargıtay Ceza Genel Kurulu	14.01.2026	Bozma

ESAS NO	KARAR NO	İLGİLİ HÜKÜMLER
2024/199	2026/28	TCK 245/1, TCK 142/2-e, TCK 141/1, TCK 44

ÖZET

ATM'de unutulan kartla hesaptan para çekme eylemi, nitelikli hırsızlığa görünüşte benzese de özel norm olan TCK 245/1'deki banka kartının kötüye kullanılması suçunu oluşturur. Genel Kurul, Özel Dairenin hırsızlık nitelendirmesine dayanan bozma kararını kaldırmıştır.

Bu kararın özeti ve değerlendirmesi
savun.av.tr/atm-de-unutulan-kartla-para-cekme-cgk-2026-28/

Karar metni

Yargıtay Karar Arama sisteminde yayımlandığı hâliyle, değiştirilmeden aktarılmıştır. Taraf adları kaynakta anonimdir.

Ceza Genel Kurulu 2024/199 E. , 2026/28 K.

"İçtihat Metni"

KARARI VEREN

YARGITAY DAİRESİ : 8. Ceza Dairesi

MAHKEMESİ :Asliye Ceza

SAYISI : 703-107

I. HUKUKÎ SÜREÇ

Banka veya kredi kartlarının kötüye kullanılması suçundan sanığın 5237 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 245/1-5, 168/1, 62, 50/1-a ve 52/2-4. maddeleri uyarınca hapisten çevrilen 6.000 TL ve doğrudan verilen 100 TL adli para cezalarının toplanarak 6.100 TL adli para cezası ile cezalandırılmasına ve taksitlendirmeye ilişkin Erdemli 1. Asliye Ceza Mahkemesince 28.01.2016 tarih ve 703-107 sayı ile verilen hükmün, sanık ve Cumhuriyet savcısı tarafından temyiz edilmesi üzerine dosyayı inceleyen Yargıtay 8. Ceza Dairesince 21.11.2023 tarih ve 9372-8823 sayı ile; "...Oluşa uygun kabule göre; mağdurun banka kartı ile ... ATM'sinden para çektikten sonra, kartını unutarak ayrıldığı, mağdurun kartını unuttuğunu fark eden sanığın, bu durumdan faydalanarak işleme devam edip mağdurun hesabında bulunan paradan 500,00 TL çekerek uzaklaşması

şeklinde gerçekleşen eyleminin, hükümden sonra 02.12.2016 tarihli Resmî Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren 6763 sayılı Kanun'un 34 üncü maddesi ile değişik, 5271 sayılı Kanun'un 253 üncü maddesi ve maddeye eklenen fıkraya göre, uzlaştırma kapsamına alınan, 5237 sayılı Kanun'un 141 inci maddesinin birinci fıkrasında düzenlenen hırsızlık suçunu oluşturduğu," isabetsizliğinden bozulmasına karar verilmiştir.

II. İTİRAZ SEBEPLERİ

Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı 12.01.2024 tarih ve 291961 sayı ile; "...ATM üzerinden gerçekleştirilen eylemde bilişim sisteminin kullanıldığı, parayı temsil eden veriler üzerinde yine bilişim sistemi kullanılmak suretiyle, sistem üzerinde bir değişiklik yapılarak haksız çıkar elde edildiğinin anlaşılması karşısında, sanığın kanıtlanan eyleminde hırsızlık suçunun nitelikli halinin oluştuğu," görüşüyle itiraz yoluna başvurmuştur.

5271 sayılı Ceza Muhakemesi Kanunu'nun 308. maddesi uyarınca inceleme yapan Yargıtay 8. Ceza Dairesince 20.03.2024 tarih, 159-2617 sayı ve oy çokluğu ile; itiraz nedeni yerinde görülmediğinden bahisle Yargıtay Birinci Başkanlığına gönderilen dosya, Ceza Genel Kurulunca değerlendirilmiş ve açıklanan gerekçelerle karara bağlanmıştır.

III. UYUŞMAZLIK KONUSU

Özel Daire ile Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı arasında oluşan ve Ceza Genel Kurulunca çözümlenmesi gereken uyuşmazlık; sanığın eyleminin hukuki niteliğinin belirlenmesine ilişkin olup eylemin TCK'nın 141/1. maddesinde düzenlenen hırsızlık suçunu oluşturduğunun kabulü hâlinde dava zamanaşımının gerçekleşip gerçekleşmediğinin ayrıca değerlendirilmesi gerekmektedir.

IV. GEREKÇE

A. İlgili Mevzuat ve Uyuşmazlık Konusuna İlişkin Açıklamalar
TCK'nın "Banka veya kredi kartlarının kötüye kullanılması" başlıklı 245. maddesinin birinci fıkrası şöyledir:

"Başkasına ait bir banka veya kredi kartını, her ne suretle olursa olsun ele geçiren veya elinde bulunduran kimse, kart sahibinin veya kartın kendisine verilmesi gereken kişinin rızası olmaksızın bunu kullanarak veya kullandırtarak kendisine veya başkasına yarar sağlarsa, üç yıldan altı yıla kadar hapis ve beşbin güne kadar adlî para cezası ile cezalandırılır.",

Madde gerekçesinde de; "Madde, banka veya kredi kartlarının hukuka aykırı olarak kullanılması suretiyle bankaların veya kredi sahiplerinin zarara sokulmasını, bu yolla çıkar sağlanmasını önlemek ve failleri cezalandırmak amacıyla kaleme alınmıştır.

Banka kartı, bankanın kurduğu sisteme hukuka uygun olarak girmeyi sağlamaktadır. Bu kart, saptanan ve kart sahibince bilinen bir numara marifetiyle, banka görevlisinin yardımı olmadan, kart sahibinin kendi hesabından para çekmesini sağlamaktadır.

Kredi kartları ise, banka ile kendisine kart verilen kişi arasında yapılmış bir sözleşme gereğince, kişinin bankanın belirli koşullarla sağladığı kredi olanağını kullanmasını sağlayan araçtır.

İşte bu kartların kötüye kullanılmaları, söz konusu maddede suç olarak tanımlanmıştır.

Maddeye göre, aşağıdaki şekillerde gerçekleştirilen hareketler bu suçu oluşturmaktadır:

1. Başkasına ait bir baka veya kredi kartının, her ne suretle olursa olsun ele geçirilmesinden sonra, sahibinin rızası bulunmaksızın kullanılması veya kullandırttırılması ve bu suretle failin kendisine veya başkasına haksız yarar sağlaması.

2. Aynı fiilin, aynı koşullarla sahibine verilmesi gereken bir banka veya kredi kartının bunu elinde bulunduran kimse tarafından kullanılması veya kullandırttırılması; söz gelimi kartı sahibine vermekle görevli banka memurunun kartı kendi veya başkası yararına kullanması.

Aslında hırsızlık, dolandırıcılık, güveni kötüye kullanma ve sahtecilik suçlarının ratio legis'lerinin tümünü de içeren bu fiillerin, duraksamaları ve içtihat farklılıklarını önlemek amacıyla, bağımsız suç haline getirilmeleri uygun görülmüştür..." açıklamalarına yer verilmiştir.

Maddeye, 06.12.2006 tarihli ve 5560 sayılı Kanunla eklenen beşinci fıkranın gerekçesi ise şu şekildedir: "Maddenin birinci fıkrasına giren fiillerle başkasına ait banka kartı veya kredi kartının hukuka aykırı olarak kullanılması suretiyle haksız bir menfaat elde edilmiş olması halinde malvarlığına karşı işlenen suçlara ilişkin etkin pişmanlık hükümlerinin uygulanmasına imkan tanımak suretiyle Anayasanın eşitlik ilkesini güvence altına alan 10'uncu maddesine uygun bir düzenleme yapılması amaçlanmıştır."

Mülga 765 sayılı Türk Ceza Kanunu'nun 525/b-2 maddesi ise şöyleydi: "Bilgileri otomatik işleme tabi tutmuş bir sistemi kullanarak kendisi veya başkası lehine hukuka aykırı yarar sağlayan kimseye bir yıldan beş yıla kadar hapis ve ikimilyon liradan yirmimilyon liraya kadar ağır para cezası verilir."

1. Genel olarak

Banka veya kredi kartlarının kötüye kullanılması suçu, 5237 sayılı TCK'nın "Topluma Karşı Suçlar" başlıklı üçüncü kısmının, "Bilişim alanında suçlar" başlıklı onuncu bölümünde düzenlenmiştir.

Ayrıntıları Ceza Genel Kurulunun 11.12.2024 tarihli ve 202-405 sayılı; 21.06.2023 tarihli ve 305-369 sayılı kararlarında da açıklandığı üzere:
765 sayılı TCK'nın 525/b-2 maddesinin 14.06.1991 tarihinde yürürlüğe girmesiyle banka veya kredi kartının kötüye kullanılması suretiyle haksız çıkar sağlanmasının da iş bu madde kapsamına girip girmeyeceğine ilişkin tartışmalara Ceza Genel Kurulunun 10.4.2001 tarihli ve 30-57 sayılı kararı ile son verilmek istenmiş, anılan normun banka veya kredi kartının kötüye kullanılması suretiyle haksız çıkar sağlanmasını da kapsayacağı kabul edilmiştir. Ne var ki, bu kez de banka veya kredi kartının ele geçiriliş yöntemine göre farklı suç tiplerinin oluşacağı yönünde gerek uygulamada gerekse doktrinde farklı görüşler ortaya çıkmıştır. İşte bunun üzerine 5237 sayılı TCK'nın 245. maddesindeki düzenlemeyle iş bu tartışmalara son verilmek istenmiştir.

Suç, anılan Kanun'un Bilişim Alanında Suçlar başlıklı Onuncu Bölümünde, "Banka veya kredi kartlarının kötüye kullanılması" kenar başlığı altında düzenlenmiş olsa da, kötüye/hukuka aykırı olarak kullanılan banka veya kredi kartlarının "yarar sağlamak" için birer belirleyici vasıta işlevi

gördüklerinde, suç konusunun ise malvarlığı olduğunda şüphe yoktur. Nitekim 06.12.2006 tarihli ve 5560 sayılı Kanunla eklenen beşinci fıkranın: "Maddenin birinci fıkrasına giren fiillerle başkasına ait banka kartı veya kredi kartının hukuka aykırı olarak kullanılması suretiyle haksız bir menfaat elde edilmiş olması halinde malvarlığına karşı işlenen suçlara ilişkin etkin pişmanlık hükümlerinin uygulanmasına imkan tanımak suretiyle Anayasanın eşitlik ilkesini güvence altına alan 10'uncu maddesine uygun bir düzenleme yapılması amaçlanmıştır." şekildeki gerekçesi de ulaşılan bu neticeye işaret etmektedir. Bu belirlemenin mantıki sonucu şu olmalıdır: TCK'nın, 245. maddesinin birinci fıkrasında düzenlenen suç, malvarlığına karşı işlenen suçların özel bir şeklidir (Ceza Genel Kurulunun 30.03.2010 tarihli ve 17-65 sayılı kararı).

Nitekim yukarıda yer verilen madde gerekçesinde de; "Aslında hırsızlık, dolandırıcılık, güveni kötüye kullanma ve sahtecilik suçlarının ratio legis'lerinin tümünü de içeren bu fiillerin, duraksamaları ve içtihat farklılıklarını önlemek amacıyla, bağımsız suç hâline getirilmeleri uygun görülmüştür." denilerek, banka veya kredi kartlarının hukuka aykırı olarak kullanılması suretiyle haksız çıkar sağlanması hâlinde eylemin kural olarak TCK'nın 245. maddesinde düzenlenen suçu oluşturacağına işaret olunmuştur (Ceza Genel Kurulunun 11.12.2024 tarihli ve 202-405 sayılı kararı).

Başkasına ait bir banka veya kredi kartını, "her ne suretle olursa olsun" ele geçirmek veya elinde bulundurmak fiillerinin kapsam ve sınırları tahdit olunmadığından suç birleşik ve serbest hareketli bir suç tipidir. "Hileli davranışlarla bir kimseyi aldatmak" da bu serbest hareketlerden birisi olarak karşımıza çıkabilir ancak bu hareket suçun unsuru değildir.

2. Normun koruduğu hukuki değer

TCK'nın 245. maddesinde düzenlenen suçla korunan hukuki değer, madde gerekçesine bakıldığında; banka veya kredi kartlarının hukuka aykırı olarak kullanılması suretiyle bankaların veya kredi sahiplerinin zarara sokulmasını, bu yolla çıkar sağlanmasını önlemek olarak söylenebilir.

Ancak haksız çıkar sağlama neticesini öngörmesi itibarıyla mal varlığı değerlerini de korumakla birlikte, kanunun sistematiğindeki yeri, gerekçesi ve amacı birlikte değerlendirildiğinde; bankacılık sektörüne ilişkin banka kartları veya kredi kartları ile kartlı ödemeler sisteminin güvenli ve etkin çalışmasını sağlamanın da amaçlandığı açıktır.

Nitekim bu suçla korunan hukuki değere ilişkin doktrinde; "Bu suçla korunan hukuki yarar karma nitelik göstermektedir. Bir taraftan hırsızlık, dolandırıcılık ve güveni kötüye kullanma gibi, malvarlığı değerleri korunmaya çalışılırken, diğer taraftan sahtecilik gibi kamuya duyulan güven ve itibar korunmaktadır. Ayrıca banka ve kredi kartlarının kötüye kullanılmasını önlemek suretiyle de, bu kartların ve dolayısıyla bilişim sisteminin sağlıklı ve güvenli bir şekilde işleyişi sağlanmaya çalışılmaktadır." (Osman Yaşar - Hasan Tahsin Gökcan - Mustafa Artuç, Yorumlu - Uygulamalı Türk Ceza Kanunu, 5. Cilt, Ankara 2014, s. 7337-7338), "Söz konusu suçun/suçların temel özelliğinin bu suç ya da suçların bilişim sistemine karşı ya da bilişim sistemi araç kılınmak suretiyle işlendiği ifade edilmelidir. Bu suç/suçların esasen bilişim alanı vasıta kılınmak suretiyle işlendiği söylenmelidir. Öte yandan ticari yaşamın ve bankacılık sisteminin güvenilirliğini de bu suçla korunan hukuki yarar arasında saymak mümkündür. Sonuç olarak, m. 245'de düzenlenen suç ile

korunan hukuki yarar karma bir nitelik arz etmekte bilişim sistemi ile işlendiğinden yasa koyucunun suçun/suçların düzenleniş yeri itibariyle tercihini bilişim alanı olarak kullandığı söylenmelidir." (Veli Özer Özbek, Dokuz Eylül Üniversitesi Hukuk Fakültesi Dergisi Cilt: 9, Özel Sayı, 2007, s. 1022-1023), "TCK m. 245/1 suçu ile birden fazla hukukî varlık veya menfaat korunmaktadır. Bu hukuki varlık veya menfaatler bilişim sistemlerinin düzgün işleyişine ilişkin toplumsal menfaat, kamu güveni ve kişilere ait malvarlığı menfaatleridir. Kanun koyucu bu menfaatlerin hangisinin daha üstün olacağını belirleyerek, söz konusu suçu kanun sistematiğinde bir yere yerleştirecektir. Bu nedenledir ki TCK m. 245/1'deki suçun kanun sistematiğindeki yeri dikkate alındığında, bu suçla korunan menfaat bilişim sistemlerinin düzgün işlemesindeki topluma ait menfaattir." (Güneş Okuyucu Ergün, "Banka veya Kredi Kartlarının Kötüye Kullanılması", Prof. Dr. Nur Centel'e Armağan, Marmara Üniversitesi Hukuk Araştırmaları Dergisi, 2013, C. 19, S. 2, s. 1067) şeklinde görüşlere yer verilmiştir.

3. Suçun maddi unsurlarından biri olarak tipik fiil

Tipik fiil, başkasına ait bir banka veya kredi kartının, herhangi bir suretle ele geçirilmesi ile ele geçirilen ya da elde bulundurulan iş bu kartların, kart sahibinin veya kart hamilinin rızası olmaksızın kullanılarak veya kullandırılarak haksız yarar sağlanmasıdır.

TCK'nın 245. maddesinde düzenlenen suçun oluşabilmesi için şu şartların birlikte gerçekleşmesi gerekir:

a) Başkasına ait banka veya kredi kartının her ne suretle olursa olsun ele geçirilmesi veya elde bulundurulması,

b) Kart sahibinin veya kartın kendisine verilmesi gereken kişinin rızası olmaksızın kartın kullanılması veya kullandırılması,

c) Failin bu kullanım sonucunda kendisine veya bir başkasına yarar sağlaması.

Suçun gerçekleşebilmesi için öncelikle banka veya kredi kartının fail tarafından ele geçirilmesi veya elde bulunduruluyor olması gerekir. Ele geçirmek veya elde bulundurmak, "her ne suretle olursa olsun" gerçekleşebilir, bunun tarzı icrasının bir önemi yoktur. Çalınmış da olabilir, bulunmuş da. Hatta kartın ATM'ye sanık tarafından takılması da gerekmez (Yargıtay 8. Ceza Dairesinin 16.06.2016 tarihli ve 5303-8057 sayılı kararı).

Ancak tek başına bu hareketlerin yapılması suçun fiil unsurunun gerçekleşmesi için yeterli değildir. Bunun akabinde failin kartı kullanarak ya da kullandırtarak kendisine veya bir başkasına haksız bir yarar sağlaması gerekmektedir.

Başkasına ait banka kartının her ne suretle olursa olsun ele geçirilmesi veya elde bulundurulması unsurunun gerçekleşebilmesi için de, failin kart üzerinde fiilî hâkimiyet kurması, yani mağdurun kart üzerindeki zilyetliğinin sona ermesi gerekmektedir. Bu nedenle kart hamilinin de ATM başında, failin yanında bulunduğu halde banka veya kredi kartları kullanılarak para çekilip haksız kazanç sağlandığında, "mağdurun kart üzerindeki zilyetliği devam ettiği için" bu suç oluşmayacaktır (Ceza Genel Kurulunun 19.11.2025 tarihli ve 500-485 sayılı kararı).

Anılan fıkrada kartı kullanan veya kullandırtan kişinin kendisine veya başkasına hukuka aykırı bir yarar sağlamış olması şartına yer verilmiş ise de mağdurun zarar görmesi hususu unsur olarak belirtilmemiştir. Dolayısıyla suçun oluşumu için mağdurun bir zarar görmesi gerekmemektedir.

5464 sayılı Kanun'un tanımlarla ilgili üçüncü maddesine göre: banka kartı; "Mevduat hesabı veya özel cari hesapların kullanımı dahil bankacılık hizmetlerinden yararlanmayı sağlayan kartı", kredi kartı; "nakit kullanımı gerekmeksizin mal ve hizmet alımı veya nakit çekme olanağı sağlayan basılı kartı veya fizikî varlığı bulunmayan kart numarasını", kart hamili ise; "Banka kartı veya kredi kartı hizmetlerinden yararlanan gerçek veya tüzel kişiyi" ifade eder.

Banka kartının mülkiyet hakkı bankaya, kullanım hakkı ise kart hamiline aittir. Banka kartına sahip olabilmek için kart hamilinin öncelikle bankada bir mevduat hesabının veya özel cari hesabının bulunması gerekli olup bu kart, kart hamilinin ATM üzerinden kendi hesabına ulaşmasını, hesabından para çekmesini, havale ve diğer bankacılık işlemlerini yapmasını sağlamaktadır (... Şeker, Elektronik Ödeme Sistemleri, İstanbul Ticaret Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi, Yıl:10, Sayı: 20, Güz 2011, s. 60-61).

Bu duruma göre banka kartını kullanmak, kart hamilinin ATM üzerinden kendi hesabına ulaşmasını, hesabından para çekmesini, havale ve diğer bankacılık işlemlerini yapmasını ifade etmektedir.

Kredi kartı ise, bankalar ve kart çıkarmaya yetkili kuruluşların müşterilerine belirli limitler dahilinde açtıkları krediler ile nakit kullanmaksızın mal veya hizmet alımı veya nakit kredi çekme olanağı sağlamak için verdikleri ödeme aracıdır. Kredi kartının mal ve hizmet alımı için kullanılması hâlinde, kredi kartını çıkaran banka veya kurum, kart hamili ve üye iş yerinden oluşan üç taraf bulunmaktadır. Kart hamili, anlaşmalı iş yerinden mal veya hizmet şeklindeki gereksinimlerini karşılarken, bedeli nakden değil ilgili satış belgesini imzalayarak ya da şifresini girerek ödemiş sayılır. Buna karşılık satıcı ise sattığı mal ve hizmetin bedelini, kredi kartını çıkaran kurumdan tahsil eder. Hamil de anlaşma koşullarına uygun olarak mal veya hizmet bedelini daha sonra kartı çıkaran kurum veya bankaya ödeyerek kart sistemindeki işlem akışını tamamlamaktadır (Ceza Genel Kurulunun 22.01.2025 tarihli 461-35 sayılı kararı).

4. Benzer düzenlemeler ile ilişkisi ve içtima sorunu

Uyuşmazlık konusu ile ilgili olduğu ölçüde, basit hırsızlık, bilişim sistemlerinin kullanılması suretiyle hırsızlık ve başkasına ait banka veya kredi kartlarının izinsiz kullanılması suretiyle yarar sağlama suçları arasındaki ilişki ve içtima sorununa değinilmesinde yarar bulunmaktadır.

Hırsızlık suçunu düzenleyen TCK'nın 141. maddesi şöyledir; "Zilyedinin rızası olmadan başkasına ait taşınır bir malı, kendisine veya başkasına bir yarar sağlamak maksadıyla bulunduğu yerden alan kimseye bir yıldan üç yıla kadar hapis cezası verilir.". Söz konusu suçun "bilişim sistemlerinin kullanılması suretiyle" işlenmesi hâli ise aynı Kanun'un 142. maddesinin ikinci fıkrasının (e) bendinde nitelikli hâl olarak düzenlenmiştir.

Hırsızlık suçu; başkasına ait taşınabilir bir malı sahibinin (zilyedinin) rızası olmaksızın faydalanmak kastı ile bulunduğu yerden almaktır. TCK'nın 142. maddesinin ikinci fıkrasının (e) bendinde hırsızlık

suçunun bilişim sistemlerinin kullanılması suretiyle işlenmesi nitelikli hâl olarak yaptırıma bağlanmıştır.

TCK'nın 243.maddesinin gerekçesinde "bilişim sistemleri"; verileri toplayıp yerleştirdikten sonra bunları otomatik işlemlere tabi tutma olanağı veren manyetik sistemler olarak tanımlanmaktadır. Zikredilen gerekçeye göre, sistem içindeki bütün soyut unsurların, "veri" teriminin kapsamında değerlendirilmesi gerekir.
Veri, Avrupa Konseyi Siber Suç Sözleşmesi'nin birinci maddesinde "Bir bilgisayar sisteminin belli bir işlevi yerine getirmesini sağlayan yazılımlar da dahil olmak üzere, bir bilgisayar sisteminde işlenmeye uygun nitelikteki her türlü bilgi", 5651 sayılı İnternet Ortamında Yapılan Yayınların Düzenlenmesi ve Bu Yayınlar Yoluyla İşlenen Suçlarla Mücadele Edilmesi Hakkında Kanun'un tanımlar başlıklı ikinci maddesinde ise "Bilgisayar tarafından üzerinde işlem yapılabilen her türlü değer" şeklinde tanımlanmıştır (Ceza Genel Kurulunun 25.11.2014 tarihli ve 448-524 sayılı kararı).

Bu durumda hırsızlık; bilgileri otomatik olarak işleme tâbi tutan manyetik sistemler üzerinden icra edildiğinde TCK'nın 142. maddesinin ikinci fıkrasının (e) bendindeki nitelikli halden bahsetmek gerekecektir. Fail bilişim sistemlerinin kullanılması suretiyle hırsızlık suçlarını, bilişim sisteminde ekonomik değer taşıyan menkul malları temsil eden ve bir başka yere aktarılması ya da sistem kullanılarak alınması mümkün olan verileri yer değiştirerek veya ekonomik değeri doğrudan hâkimiyet alanına almak suretiyle gerçekleştirmektedir.

Mevzubahis nitelikli halin oluşması için, bilişim sistemlerinin kullanılması zorunlu görülmüş ise de hangi suretle kullanılması gerektiğine dair bir belirleme ve sınırlama yapılmış değildir. Bu yönüyle suç, serbest hareketli bir suç görünümü sergilemektedir.

Her hâlükârda, bilişim sistemlerinin kullanılması suretiyle hırsızlık eylemlerinde de hırsızlık suçunun tüm unsurlarının gerçekleşmesi aranmalıdır. Bu anlamda zilyedin rızasının bulunmaması ve malın yarar sağlamak amacıyla alınması unsurlarının yanında, taşınır malın bulunduğu yerden alınması unsurunun da gerçekleşmesi gerekir. Ne var ki, suç bilişim sistemlerinin kullanılması suretiyle işlendiğinde, iş bu unsurların da bilişim sisteminin kavram ve işleyiş mantığı bağlamında yorumlanması zaruret arz eder. Ezcümle, bilişim sistemlerinin kullanılması suretiyle işlenen hırsızlık suçlarında alma eylemi, zilyedin tasarrufu altında bulunan taşınır malın bilişim sistemlerinin kullanılması suretiyle failin veya üçüncü bir kişinin zilyetliğine geçirilmesi suretiyle gerçekleşmiş olacaktır. Zilyetliğe geçirme, veri transferi şeklinde olabileceği gibi ekonomik değerin/paranın sistemden fiziken alınması suretiyle de gerçekleşebilir. Burada zorunlu, belirleyici ve yeterli olan husus, bilişim sistemlerinin herhangi bir şekilde kullanılmasıdır.

Veri transferi suretiyle kişinin kendisinin veya başkasının yararına haksız bir çıkar sağlaması, başka bir suç oluşturmaması hâlinde, TCK'nın 244/4. maddesinde düzenlenen suçu oluşturur. Görüldüğü gibi, veri transferi bu suçun unsuru olarak öngörülmüştür. TCK'nın 142/2-e maddesinde yaptırıma bağlanan suçun oluşması için veri transferi zorunlu bir unsur değildir ve 142/2-e maddesindeki suçun oluştuğu hallerde tali norm niteliğindeki 244/4. maddesinin tatbik kabiliyeti bulunmaz.

Mamafih, gerek uygulamada (Ceza Genel Kurulunun 25.11.2014 tarihli ve 448-524; 19.11.2025 tarihli ve 500-485; 21.06.2023 tarihli ve 305-369; 04.10.2022 tarihli ve 152-605 sayılı) gerekse doktrinde veri transferi ve suç konusuna fiziki temasın suç vasfı belirlemede birer kriter olarak kullanıldığı da vakıadır. Nitekim Dülger'e göre, bilişim sistemlerinin kullanılması suretiyle hırsızlık suçunda, suçun temel şeklinde olduğu gibi taşınır malın zilyedinin hâkimiyet alanından çıkması gerekmektedir. Ancak bu durumda alma hareketi fiziksel olarak değil, sanal ortamda gerçekleşmektedir (Murat Volkan Dülger, Bilişim Suçları ve İnternet İletişim Hukuku, Seçkin Yayınevi, Ankara 2018, 7. Baskı, s. 470-471).

Oysa, verilerin yer değiştirilmesi suretiyle haksız çıkar sağlanan durumlarda da bilişim sistemlerinin kullanıldığında tereddüt bulunmamakta ise de, sistemin kullanıldığının kabulü için mutlaka veri transferinin gerçekleştirilmesi gerekmez. Keza maddenin sarahati ve kapsamının, bilişim sistemi kullanılsa dahi sağlanan haksız çıkar konusuna fiziki temasta bulunulup bulunulmamasını suç vasfının belirlenmesi bakımından bir unsur olarak öngörmediği de tartışmadan varestedir.

Bu suç tipine uyan ve uygulamada en çok karşılaşılan eylem, kişilerin internet bankacılık şifrelerinin bir şekilde öğrenilip internet üzerinden bu şifre kullanılmak suretiyle ilgilinin banka hesabındaki paraları temsil eden verilerin, failin kontrolündeki başka bir hesaba aktarılarak, veriler üzerinden işlem gören suça konu paranın buradan çekilmesi şeklindeki eylemler olup Ceza Genel Kurulunun 17.11.2009 tarihli ve 193-268 sayılı kararında da belirtilen surette gerçekleştirilen eylemlerin bilişim sistemlerinin kullanılması suretiyle hırsızlık suçunu oluşturduğu sonucuna ulaşılmıştır.

Şu hale göre; başkasına ait ve bir şekilde ele geçirilen banka veya kredi kartının, kart hamilinin rızası olmaksızın kullanılması suretiyle haksız yarar sağlanan durumlarda, bilişim sistemlerinin de kullanılmış olacağında tereddüt yaşanmamalıdır. TCK'nın, 245. maddesinin birinci fıkrasında düzenlenen suç, malvarlığına karşı işlenen suçların özel bir şeklidir (Ceza Genel Kurulunun 30.03.2010 tarihli ve 17-65 sayılı kararı). Nitekim madde gerekçesinde de, banka veya kredi kartlarının hukuka aykırı olarak kullanılması suretiyle haksız çıkar sağlanması hâlinde eylemin kural olarak TCK'nın 245. maddesinde düzenlenen suçu oluşturacağına işaret olunmuştur (Ceza Genel Kurulunun 11.12.2024 tarihli ve 202-405 sayılı kararı). TCK'nın 158/1-f maddesinde, "bilişim sistemlerinin, banka veya kredi kurumlarının araç olarak kullanılması suretiyle" dolandırıcılık suçunun, 142. maddesinin ikinci fıkrasının (e) bendinde, "bilişim sistemlerinin kullanılması suretiyle" hırsızlık suçunun düzenlendiği yerde ayrıca 245. maddesine de yer verilmesi, anılan maddenin koruduğu hukuki değer, kanun sistematiğindeki yeri ve gerekçesindeki açıklamalar birlikte değerlendirildiğinde aynı sonuca ulaşılacaktır.

Doktrin de aynı düşüncededir; "TCK'nın 245. maddesinin birinci fıkrasının düzenlenen suçun 'banka veya kredi kartını, her ne suretle olursa olsun ele geçiren veya elinde bulunduran kimse' denilerek, mülga TCK'nın 525/b-2 maddesindeki suç ile 5 03... .maddeleri arasında baş gösteren uygulama ve içtima sorunları giderilmek istenmiştir." (Murat Volkan Dülger, Bilişim Suçları ve İnternet İletişim Hukuku, Seçkin Yayınevi, Ankara, 2023, 10. Bası, s. 443).

Öte yandan, tek fiille birden fazla ceza normunun ihlali hâlinde, bu normlar arasındaki içtima sorunu ya farklı neviden fikri içtima hükümlerinin uygulanmasıyla ya da görünüşte içtima ilkesi çerçevesinde çözüme kavuşturulabilecektir.

Farklı neviden fikri içtima TCK'nın 44. maddesinde; "İşlediği bir fiil ile birden fazla farklı suçun oluşmasına sebebiyet veren kişi, bunlardan en ağır cezayı gerektiren suçtan dolayı cezalandırılır." şeklinde düzenlenmiş olup bu hükmün uygulanabilmesi için işlenen bir fiille birden fazla farklı suçun oluşması gerekmektedir.

Kanun vazıı, işlediği bir fiille birden fazla farklı suçu işleyen failin, fiilinin tek olması nedeniyle en ağır ceza ile cezalandırılmasını yeterli görmüş, bu şekilde non bis in idem kuralı gereğince bir fiilden dolayı kişinin birden fazla cezalandırılmasının da önüne geçilmesini amaçlamış, erime sistemini benimsemek suretiyle, bu suçlardan en ağır cezayı gerektiren suçtan dolayı ceza verilmesi ile yetinilmesini tercih etmiştir.

Görünüşte içtima ise çeşitli normların aynı fiille ilgili görünmelerine rağmen aslında bunlardan yalnız birinin uygulanabilmesidir (Kayıhan İçel, Suçların İçtimaı, İstanbul, 1972, s. 167). Görünüşte içtima, kanunda düzenlenmemiştir ancak ceza normlarının birbirleriyle olan ilişkisi ve bunların yorumundan aynı fiille ilgili görülen çeşitli normlardan sadece birinin uygulanabileceği sonucuna varmak mümkün olduğundan, kanun koyucunun görünüşte içtima şekillerine yer vermesi gerekmemektedir (Mahmut Koca-İlhan Üzülmez, Türk Ceza Hukuku Genel Hükümler, Seçkin Yayınevi, Ankara Eylül 2015, 8. Bası, s. 519).
Fikri içtima ve görünüşte içtimanın ortak özelliği tek ve aynı fiilin bulunmasıdır. Ancak fikri içtima hükmünün uygulanabilmesi için görünüşte içtima hâllerinden birinin bulunmaması gerekmektedir. Bu nedenle, tek fiille ilgili suç tipleri arasında öncelikle görünüşte içtima ilişkisinin bulunup bulunmadığının tespiti gerekli olup görünüşte içtima ilişkisinin bulunması, fikri içtima hükmünün uygulanmasına engel teşkil eder. Fikri içtimanın görünüşte içtimadan en önemli farkı, fikri içtima hâlinde sebebiyet verilen suç tiplerine ilişkin normların hepsinin uygulanabilmesine karşılık görünüşte içtimada normlardan sadece birinin uygulanabilir olmasıdır. Başka bir deyişle, görünüşte içtima hâlinde gerçekte sadece bir norm ihlal edilmekte olup diğer normların ihlali sadece görünüştedir. Çünkü; suç tiplerine ilişkin normların hepsi fiilin haksızlık muhtevasını tümü ile kapsamakla beraber gerçekte uygulanacak olan norm, haksızlık muhtevası itibarı ile diğer normları da tüketmekte, tüm normlar haksızlık ilişkisi bakımından tamamen örtüşmektedir. Dolayısıyla normlardan sadece biri gerçekte uygulanma kabiliyetine sahiptir (Neslihan Göktürk, Fikri İçtima, Adalet Yayınevi, Ankara 2013, s. 73-74).

Diğer taraftan, uyuşmazlık konusu ile ilgisi nedeniyle görünüşte içtima hâllerinde hangi normun uygulanması gerektiği bakımından özel normun önceliği ilkesi önem arz etmektedir. Zira genel norm ile aynı hukuki yararı koruyan özel norm, genel normun tüm unsurlarını taşımakla birlikte onda yer almayan bazı özel unsurları da içermekte; bu durumda özel normun önceliği ilkesi uyarınca somut olaya genel norm değil, özel norm uygulanmaktadır.

Bu nedenlerle sanığın eylemi, nitelikli hırsızlık suçunu düzenleyen TCK'nın 142/2-e maddesine görünüşte mümas bulunsa da özel norm olan 245/1. maddesi gereğince cezalandırılması gerekir.

B. Hukuki Nitelendirme

Yerel Mahkemece, 22.07.2014 tarihinde mağdurun ...'a ait bankamatiğe gelerek banka kartını takıp şifresini girdikten sonra saat 15.23'te 150 TL çektiği, cihazın çalışma sistemi gereği işlemi sonlandırıp kartını alması gerekirken bunu yapmayıp banka kartını cihazda unutarak ayrıldığı, kısa süre sonra aynı bankamatiğe gelen sanığın kartın cihaz içinde kaldığını ve hesabın açık vaziyette olduğunu fark ederek işleme devam edip saat 15.24'te 500 TL çektiği, ardından parayı alarak olay yerinden uzaklaştığı kabul edilen ve bu konuda Özel Daire ile Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı arasında uyuşmazlık bulunmayan olayda;

Kartını cihazda (ATM) unutarak hesabını da açık vaziyette bırakıp bankamatikten ayrılan mağdurun banka kartı üzerindeki fiilî hâkimiyeti/zilyetliği sona ereceğinden, hem bilişim sistemini hem de ele geçirdiği mağdura ait banka kartını rızası olmaksızın kullanarak mağdurun hesabından para çekmek suretiyle kendisine yarar sağlayan sanığın eyleminin; hırsızlık suçuna (TCK madde 142/2-e) nazaran özel norm niteliğinde olan ve TCK'nın 245/1. maddesinde düzenlenen banka kartının kötüye kullanılması suçunu oluşturduğu kabul edilmelidir.

Bu itibarla, Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı itirazının değişik gerekçe ile kabulüne karar verilmelidir.

Çoğunluk görüşüne katılmayan dört Ceza Genel Kurulu Üyesi; sanığın eyleminin banka kartının kötüye kullanılması suçunu oluşturmayacağı görüşüyle karşı oy kullanmışlardır.

V. KARAR

Açıklanan nedenlerle;

1- Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı itirazının değişik gerekçe ile KABULÜNE,

2- Yargıtay 8. Ceza Dairesinin 21.11.2023 tarihli ve 9372-8823 sayılı bozma kararının KALDIRILMASINA,
3- Dosyanın, uygulamanın denetlenmesi için Yargıtay 8. Ceza Dairesine gönderilmek üzere Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığına TEVDİİNE, 14.01.2026 tarihinde yapılan müzakerede oy çokluğuyla karar verildi.